

каквито никжде не можеха да се видятъ. Той градѣше великолепни палати, черкви и паметници, и всѣки, който видѣше тия постройкаи и богатства, извикваше съ благоговение: „Какъвъ великъ господарь!“ Разбира се, никой не мислѣше за бедитѣ, които той бѣ причинилъ на другитѣ страни, никой не чуваше плачътъ и риданията, които се носѣха изъ димящитѣ развалини на градоветѣ.

И самъ царьтъ гледаше съкровищата си и прекраснитѣ постройкаи и мислѣше като другитѣ: „Какъвъ великъ господарь съмъ азъ!... Но азъ трѣбва да имамъ още повече, много повече. Никой не трѣбва да се сравнява съ менъ по сила, а камоли да стои по-горе отъ менъ!“

И той обявяваше война на съседитѣ си и ги побеждаваше единъ следъ другъ. Той заповѣдваше да завързватъ победенитѣ царе съ златни вериги за неговата колесница, когато се разхождаше съ нея изъ улицитѣ на столицата си. Когато пъкъ седѣше да се храни, тия царе трѣбваше да лежатъ въ нозетѣ му и въ нозетѣ на неговитѣ придворни, и да се задоволяватъ съ трохитѣ, които падаха отъ разкошната трапеза.

Стигна до тамъ, че царьтъ заповѣда да се изложатъ по всички площади и въ всички палати статуи, изобразяващи неговата фигура. Не само това, ами той поиска да постави свои статуи дори предъ олтаритѣ въ черквитѣ, ала духовенството се